

Lust Seining ⁽⁷⁰⁾

Obsah	
Úvodník	3
Sbírka pro dětský domov	4
Jak oktáva certifikát udělala	5
Living in America part 2	5
Blíží se to	7
Maturitní ples	8
Na slovíčko s paní ředitelkou..	12
Ty už zase hraješ?	13
Život v iluzi	15
Záchvat	16
Německá chvilka poezie	19

Úvodník

Vážení čtenáři, srdečně Vás vítám u další várky rozsypaných (L)luštěnin. Čtyři měsíce utekly jako voda a máme tu opět konec trimestru. Doufejme, že nejen trimestru, ale už konečně i konec zimy (až mi z toho běhá mráz po zádech). Před námi je finální etapa tohoto školního roku, pro některé i finální etapa studia na střední škole. Těmto (ne)šťastlivcům bych chtěla rovnou popřát hodně štěstí při té, pro mnohé strašidelné, pro jiné zbytečně pře/podceňované, maturitě. Na tento poslední sprint (a že ten třetí trimestr opravdu sprint je) do konce školního roku jsme na posilnění připravili pestrou dávku luštěnin. V tomto čísle si tak „dojdete na slovíčko za paní ředitelkou“, zjistíte, jak přicházíme o iluze, pochopíte, proč jsou videohry tak atraktivní (popř. budete mít pro rodiče zdroj, o který se můžete opřít při argumentování, proč už zase sedíte u počítače), prožijete zkoušky FCE/CAE, zajedete do dětského domova, zachvějete se u strašidelné povídky, užijete si maturitní ples, zaletíte do Ameriky, nebudete vědět co dál, ale nakonec zjistíte, že „to bude dobrý“. A až všechno tohle prožijete, už víte, že přežijete všechno. Přesto Vám přeji dobrý start do dalšího trimestru, obzvlášť těm, co se vydávají na

olympiádu zvanou maturita (ideálně si zahrajte na Ester Ledeckou), moc se nezdávejte a na závěr pro Vás mám jedno starý, dobrý, oblíbený rčení: „Neboj se, to bude dobrý.“

Anna Tábořská

Šéfredaktor:

Anna Tábořská

Redakce:

Matěj Hájský

Eliška Košťálová

Julie Krejčová

Romča Pacáková

Tereza Ticháčková

Do tohoto čísla přispěli:

Regina Ciple

Kateřina Jakoubková

Jan Kubáček

Patrik Laner

Anna Lehmannová

Sára Magdová

Anna Maděrová

Jazyková korektura:

prof. Anna Zelenková

Sazba a grafika:

Jan Wollmann

Titulní stránka:

Eva Rydvalová

Sbírka pro dětský domov Dubá Deštná

Pan profesor Stupka přišel někdy v listopadu s nápadem, že bychom mohli uspořádat dobročinnou sbírku hraček či oblečení pro některý z dětských domovů poblíž Liberce. Samozřejmě jsme všichni souhlasili, protože nám to připadalo jako výborný nápad, a také jsme se shodli na tom, že to bude sbírka oblečení. Rozdělili jsme se tedy do skupinek a rozdali si práci. Jedna skupinka vyráběla plakáty, další informovala ostatní třídy o sbírce, třetí sháněla krabice na oblečení... Naše skupinka měla na starost oslovit dětské domovy a zeptat se jich, zda by byly ochotné s námi spolupracovat a jestli by měly o vybrané oblečení zájem. Nakonec jsme se rozhodli pro dětský domov Dubá Deštná.

O měsíc později se konala samotná sbírka a vybralo se toho opravdu hodně! Tímto bych chtěla za celou třídu poděkovat všem studentům, kteří do sbírky přispěli.

Ve středu 31. ledna ráno jsme všechno oblečení naskládali (narvali) do autobusu a jeli ho odvézt a podívat se do dětského domova Dubá Deštná. Po hodině a půl cesty jsme byli v cíli. Na místě jsme postupně všechny krabice s oblečením

nanosili dovnitř, kde nás uvítala ředitelka dětského domova. Ta nás pak zavedla do společenské místnosti a nabídla nám teplý čaj. Mohli jsme se jí ptát na vše ohledně dětského domova, např. jak to v dětském domově chodí, od kolika do kolika let tam děti mohou být, jak to chodí ráno, když děti jezdí do školy, jak je to se stravou... Paní ředitelka nám na vše mile odpověděla a uvedla konkrétní příklady ze své dlouhodobé praxe. Dozvěděli jsme se, že se o mládež starají především pečovatelé, kterým děti říkají teto a strejdo, nebo že v dětském domově lze být od několika měsíců do 26 let života.

Po všech dotazech nás paní ředitelka Dubé Deštné provedla po budově i po dvoře. Za sebe mohu říci, že děti mají velmi pěkné pokoje, i když mi přišly malinko prázdné. Venku mají děti bazén se sportovním hřištěm, ohništěm a prolézačkami. S dětmi samotnými jsme se ale nesešli, protože všechny byly ve škole či školce. Potkali jsme se ale s jedním němým chlapcem, který se vrátil z hor nemocný. Působil na mě velmi přátelsky. Po prohlídce jsme nasedli do autobusu a jeli zpátky do Liberce.

Jsem ráda, že jsme mohli pomoci zrovna dětskému domovu Dubá Deštná a osobně zde předat oblečení, které jsme během sbírky vybrali.

Sára Magdová

Jak oktáva certifikát udělala

V sobotu 9. prosince devět vyklepaných lidí z oktávy přišlo ráno zase do školy. Rozhodlo se totiž absolvovat anglické zkoušky FCE (hard) nebo CAE (víc hard). A to protože myšlenka, že bychom si mohli odlehčit od jedné maturitní zkoušky díky certifikátu, byla neuvěřitelně lákavá.

Takže už na podzim jsme se rozhoupali a přihlásili se k testování. Všichni jsme se samozřejmě intenzivně připravovali, stejně jako se připravujeme na ostatní věci k maturitě a proto jsme v sobotu mohli být naprosto klidní. Všechny věci jsme si museli zamknout v jedné místnosti a k sobě si vzít jen jídlo, pití a občanku. V testovací místnosti byly mezi počítači umístěné zástěny, v průběhu testu jsme byli kontrolováni podle občanek, jestli jsme se s někým nevyměnili a když Terka Hozová musela upít ze své lahve, protože měla vody víc, než bylo povoleno, tak jsme pochopili, že jde do tuhého. Po sérii testů a jedné ukotkané konverzaci jsme

mohli domů. O čtrnáct dní později jsme dostali nečekaný vánoční dárek, protože přišlo potvrzení, že jsme certifikát udělali všichni. Bylo to hrozně hezké, protože jsme se to dozvěděli všichni společně. No a právě dnes jsme si byli ten list tvrdého papíru s vodotiskem a ochrannou známkou vyzvednout v knihovně.

Nakonec bych chtěla poděkovat vedení školy, že poskytla zázemí pro zkoušku, jinak bychom jeli asi až do Mladé Boleslavi, paním organizátorkám, které nám v těžkých chvílích při zkoušce zastupovaly i osobní psycholožky, rodičům, babičkám a jiným dárcům, kteří nám zkoušku zafinancovali a ostatním osmi lidem, kteří do toho šli se mnou.

A vy, kteří o certifikátu uvažujete, běžte do toho, protože nejen, že vám to nahradí maturitní zkoušku, pomůže na vysoké škole nebo do nového zaměstnání, ale také vám to umožní se na chvíli cítit důležitě.

Julie Krejčová

Living in America part 2

Hey everybody, do you remember that article about life in the USA? Yeah, it's me, Jan, again. I'm still having a great time. I just don't have any reasons to complain. I have a great mutual

relationship with my host parents (we travel a lot). I've met many more great people thanks to them. And most importantly, they're my family now. It will probably be hard to leave for me. Columbus is my second home now. I will really miss it.

Honestly, I fell in love with the USA. Especially because of how ahead of us they are.

From what I've seen so far, they are just a generally more developed country. For example, their technologies are on a higher level. Americans want every device to be as simple, smart and comfortable for you as it can be. I guess it's because people from all around the world come here. A vast majority of them are university students, so, a lot of those people are smart and outstanding personalities.

Of course, Americans have got a lot of issues too. Here are just a few of them - racism, guns, drugs, too many pregnant teenagers, a poor school system. But probably the biggest problem is big financial differences between people. I feel like that if you live here, you're either rich, poor or a student (something similar to poor). There's nothing else. The school

I go to is compounded mostly of the poor ones - I'm pretty sure you wouldn't want to live their life. It was actually really interesting to hear some of my classmates' stories. It makes you appreciate everything you have because some of them don't even have a family. They live in so-called hoods (hood is simply a poor part of a city, where mainly black people live) where homicides and burglaries are on a daily basis.

But the kids are still great. A lot of them are really humble and friendly. It'll be impossible for me to ever forget them. They have taught me a lot. The best thing about them - the black people are just somehow naturally really cool and maybe partly crazy. I guess I'll never see things that I have seen in my school anywhere else again. Our principal always tells me that school is the only place where I can get "the real American experience."

Just a while ago, in January, me and my host parents went for a week to Arizona. We travel a lot - I can't complain. I get to go to places I had just dreamed about before I came to the USA. For example, I had such a great week in Arizona. I mean, both Niagara Falls and Florida were great, but not as good as Arizona. It's a beautiful and hot place. Maybe too hot.

They don't even have trees there! Just cactuses. We stayed in Phoenix, which is currently one of the fastest growing cities in the United States. Afterward, we went to Sedona, Grand Canyon and Las Vegas.

At the start of March, one of the previous exchange students of my host parents came back for a visit and we had a great time. It was great to see how my host parents helped him to reach his dreams, how he loves to come back, and how he keeps contact with his friends here, in Columbus. We went to Florida together where we had a good time. In fact, he is an actor now, and this is one of the reasons why we went to Florida. His drama class teacher, who gave him the idea to be an actor one day, now lives in Tampa. When I saw all these successful people hang out together, it made me want to do something. It forces you to try as hard as you can to be one of them one day.

I'll be leaving my new home for my old home in three months. I've got used to a new world so it will be really hard for me to suddenly leave. But when I think about how great my friends, school, and family I have back home are, I look forward to seeing you all again!

Jan Kubáček

Perlička:

*Paní profesorka Quirenzová na hodině politologie:
„Trump chce postavit na mexických hranicích
skleněnou zeď.”*

Student: „To bude brozně upatlaný.”

Blíží se to

Vlastně už je to tady. Připlížilo se to rychlostí, s níž nejde udržet krok. Asi za tři měsíce se budu muset sebrat a opustit drtivou většinu toho, co znám. Do teď jsem průměrně 436 z celkových 1440 minut (tedy cca 30%) pracovního dne trávila ve škole. Když z těch 1440 minut, které máme každý den k užitku, odečteme 420 minut na spánek (odhaduji, že normální člověk spí zhruba 7 hodin), dalších 120 minut, které průměrně každý den trávíme nezbytnou sebeúdržbou a obstaráváním a doplňováním paliva, a odečteme dalších 60 minut, které využiju k různým druhům transportu, zbude mi 840 minut, které můžu ze dne efektivně využít. A 436 z toho jsem ve škole, což dělá téměř 52% veškerého mého času. No a jelikož nad 50% se zaokrouhluje nahoru (a historie se neptá), mohu s klidným svědomím konstatovat, že já i mnoho dalších z vás jsme ve škole vlastně pořád.

Takže když mě at' už mozek můj či cizí straší, že budu teď muset změnit *celý* (100%) svůj život... mají vlastně pravdu.

Všechno, co se dělo posledních 8 let, bude minulostí. Rozutečeme se všemi směry, do různých koutů Česka i do zahraničí. Všechno, co jsme se naučili, co jsme byli naučeni a co víme, půjde teď na trh, do „opravdového“ života a nám nezbyvá, než se s tím smířit. Asi nejde mít z toho jiné, než smíšené pocity. Strach, vzrušení, frustrace, radost, nejistota, zvědavost... je toho plno.

Slyšet tohle bude možná bolet, ale jsem názoru, že na to všechno, co přijde, se stejně nemůžeme připravit. A vlastně mi to připadá optimistické. Jelikož jsem momentálně mezi studentstvem asi nejstarší (což mi dává pocit nadřazenosti a dojem, že mé rady ponесou zdání zkušenosti a rozumu), chtěla bych všem, kterým „se to blíží“ (vejška, práce, dospělost, opravdový život, rozum atd.), říct, abyste se nenechali smést očekáváním druhých, prozkoumali všechny dostupné možnosti a pokusili se uvědomit si, co vlastně v životě chcete. Protože to víte jenom vy sami. Ne učitelé, ne rodiče, ne kamarádi, ani webové portály. Jenom vy. Nejdůležitější bude se z toho nepos... tavit

na hlavu, ale zachovat ji ~~ehladnou~~ nevařící. Naše škola nám dala dobrý základ a teď je na nás, co na něm vybudujeme. Je až moc snadné se v tom všem ztratit (vím, o čem mluvím), ale myslím, že všichni potřebujeme slyšet jedno: „Bude to dobrý.“

Tereza Ticháčková

Maturitní ples

Je sobota, den po našem maturitáku, a já se z toho pořad nemůžu vzpamatovat. Ne kvůli kocovině, ale kvůli tomu, že jsem plná dojmů a pocitů a nevím, co s tím. Je mi krásně a můžu na rovinu říct, že to byl jeden z nejhezčích večerů mého života. Nikdy jsem na tyhle citový výlevy moc nebyla. Říkala jsem si: Co s tím všichni mají? Je to jen ples, pane bože! Nemusí o tom snad mluvit ještě několik dní poté a rozplývat se nad fotkami při každé rodinné oslavě, ne? Ale mám trochu pocit, že to teď budu dělat taky, protože, jak už jsem řekla, bylo to krásný.

Jelikož vůbec nevím, kam chci tímto článkem směřovat a spíš se potřebuji vypsát, poslouží mi k uspořádání myšlenek chronologická časová osa (to zní ale docela promyšleně, ne?), takže začnu pěkně od začátku. Přípravy na náš

maturitní ples začaly už několik měsíců předem. První, co bylo jasné už před letními prázdninami, bylo, že nám zahraje kapela Big 'O' Band. Hurá! Sál jsme také vybrali rychle, jelikož v Liberci zas tolik možností není, a pak přišly prázdniny, takže stop přípravám. Ty ale utekly rychle jako vždycky a bylo tady září, Raut pro oktávu a jistota, že teď už se nemáme na co vymlouvat, že teď už jde do tuhého a my se blížíme k maturitě. Ještě víc než k samotné maturitě se ale blížíme k mnohem příjemnější události: k maturitnímu plesu. Vybrali jsme si tedy dva zástupce třídy do maturitního výboru – logicky a racionálně uvažující Julii a Honzu. A začal celý kolotoč shánění sponzorů, vymýšlení tématu, předtančení a celého konceptu plesu. Holky začaly vybírat šaty, rezervovat si časy u svých kadeřnic, manikérek a kdo ví, kde ještě. Ve třídě probíhala jedna hádka za druhou – až se mi chtělo mockrát brečet. Často jsem si říkala, že bych se na to nejradši vykašlala a žádný ples neměla, ale pak přišlo něco alespoň trochu povzbuzujícího, a tak se šlo zase dál. Po krůčcích jsme postupovali vpřed, a to bez větších klopýtnutí.

Přišly Vánoce a Nový rok. Od prvního ledna za měsíc a devět dní to přijde! To je čas, kdy naše přípravy vrcholí a stres

a hádky jsou na denním pořádku. Ve třídě denně probíhají referenda o tom, co ne a co ano. Třídní facebooková skupina se plní příspěvky a anketami. Výbuchy emocí se stupňují. Třída se pravidelně rozděluje do několika táborů s různými názory, které bojují proti sobě. Tréninky předtančení máme několikrát do týdne, Terka finišuje poslední úpravy a snaží se nám všechno natlouct do hlavy. Ředitelna: Musí to být perfektní! Sborovna: Na každém plese je něco špatně, ale třeba vám to vyjde! Třídní: Tohle není hotové, tohle chybí, tohle se nezvládne. Ale bude to SKVĚLÝ, přátelé! Ufff... už nemůžu a to nejsme u konce.

Týden před začátkem plesu. Nacvičujeme nástup na šerpování, co to jde. Snažíme si zapamatovat co, kde, kdy a jak. Snažíme se nezbláznit. Ředitelna: Máte to už dávno vědět! Jak to, že to už není hotový? Může k nám přijít někdo, kdo tohle zařizoval? Honzo, Julie, Aničko, Terko, Oktávo! Je pozdě. POZDĚ! To mělo být dávno hotové! ...Už to taky nedáváte? Nebojte, už jen pár desítek hodin a je stejně po všem. I po plese. Častá myšlenka nás všech: A stojí tohle všechno za těch pár hodin? Stojí. Teď už to vím, ale před tím jsem to nikomu nevěřila.

Začínají se usazovat první nedočkavci a ples tedy pomalu začíná. Nervozita u nás v šatně roste, pan profesor třídí se na nás všechny ale usmívá. Vidím, že se těší, těší se moc a je asi mnohem víc na nervy než my, ale snaží se nás podpořit. Zvládneme to! Užijeme si to! Bude to skvělý! Převlékáme se do kostýmů na předtančení a Terka Hozová nás povzbuzuje, že to dáme. Dáme to! Už kvůli ní doufám, že to nepokazíme a ukážeme jí, že nás to naučila skvěle. Cítím se nervózní jako už dlouho ne. Nastupujeme. A sakra – už to nejde zastavit. Je to tady! Jsem na řadě! Tak běž! Přijde mi, že si moje tělo dělá, co chce. V půlce předtančení si to ale už užívám a začínám vnímat lidi kolem. Vidím rodinu, vidím kamarády. Všechno dobrý! Mám je všechny tady, u sebe. Tolik měsíců trénování a najednou konec. Konfety střílí, póza pro fotografy, úsměvy a pocit štěstí. Tak to by bylo.

A co teď? Přeci šerpování! Převlékat, rychle, máme jen pár minut. Kde mám šaty, kde jsou moje silonky? Nemůžu najít podprsenku! Dělejte, holky! Seřadit se! Vycházíme! Neeeee! To nemůže být ono, vždyť jsme teprve začali! Všichni na nás koukají. Proč koukají? No jo vlastně, přišli se podívat na nás. Je plno, alespoň mi to tak přijde. Mami? Tati? Babi? Ségro?

Brácho? Zlato?... Dobrýyy, vidím vás všechny. Mam vás tady. A vy, všichni moji kamarádi, co jste přišli, vím o vás! I vás mám tady. Koukám na svoje spolužáky, všichni jsme nervózní, ale víme, že tohle je ten moment. Tohle je naše! A taky víme, že je to jedna z posledních akcí, kde jsme úplně všichni spolu. Vidím rodinu, jak jsou dojatí. Nebrečte! Prosím. Ohlížím se za sebe, vidím kamarády a moje zlato, jak se na mě všichni usmívají. To zvládneš! Vyměním si nervózní pohled s Martou a Julčou. Jdeme na to!

Jsem nervózní za všechny svoje spolužáky. Jako první nastupuje František, pak Terka a tak dál a dál. Teď jde na řadu Julie. Bože, snažím se zadržet slzy. I přes to, že nejsem typ holky, kterou všechno dojme, teď dojatá jsem. Moderátorka čte charakteristiku, kterou jsem jí psala já, a Julča se směje. Pozoruju ji a směju se s ní. Za těch osm let jsem ji poznala skvěle a stal se z ní jeden z mých nejbližších. Dokázala bych o nás napsat knihu a teď jsem to musela shrnout do pár vět.

...Anna Maděrová! Jsou mi čteny řečičky o mně, co napsala Julie, a já se směju. Zná mě. Cítím se jak v bublině. Slyším lidi křičet a tleskat, slyším je vykřiknout svoje jméno, ale jako kdyby odněkud z dálky.

Bublinu propíchne až desetikoruna, která mě treťí do hlavy. Vycházím po červeném koberci, absolutně nevnímám. Objímám Martu, jdu k Julii, zatočím se a mířím k panu profesorovi třídímu. Usmívá se. Všichni se usmívají, paní ředitelka i pan profesor Jansa. Nevnímám, co mi říkají i když se snažím. Vážně, přísahám. Zahlídnu tátu. Je dojatý, myslím, že kdyby kolem nás nebylo tolik lidí, začne brečet. Fotky a moje chvíle je u konce. Klepu se a v očích fotografa vidím, že asi nevypadám nejlíp, ale co! Teď už to nejde změnit. Chce se mi znovu brečet. Štěstím. Jsem na svém místě, přes sebe mám šerpu, v ruce desky a kytku. Zvládla jsem to, a přesto se klepu. Je to vidět? Určitě to všichni vidí. Prochází Honzík, to pořád nevnímám a potom Martu! Jsem už trochu víc v klidu, přijdu k ní a provádím ji poslední částí k třídímu. To zvládneš! Je krásná. Všichni jsme. Přichází ke mně a ptá se, jestli je vidět, že se tak moc klepe. Není, neboj. Opravdu nebylo, ale chápala jsem ji.

Posledním maturantem je Tereza Všeticková! Ještě rychle ošerpujeme třídího profesora Radomíra Stupku. Potlesk. Cvak, cvak. Konec. Už? Jak?

Sólo s profesory. Tancuju s Jirkou. Netancovali jsme spolu od tanečních, a tak jsme si těsně před plesem ten waltz natrénovali a teď na parketu válíme. Chci říct, že nám to jde! Potom pokračuje volná zábava, snažím se zatancovat si, s kolika lidmi to jde, hraji totiž skvěle.

Už se ale pomalu schyluje k půlnoci a my se hrneme do šatny a připravujeme se na půlnoční překvapení. Vede nás Honzík a snaží se všem dát jasné pokyny, jelikož ne všichni jsou po pár drincích zcela vnímaví. Jdeme na to. Povede se to! Nastupují kluci jako baletky a Terka Hozová jim předtancovává. Na to, že jsme neměli moc času na trénink a přípravy byly spíše teoretické, to vypadá dobře! Přicházíme my, holky. Přivádíme třídího před velké zakryté plátno uprostřed sálu. Navlékáme mu ochranný chirurgický plášť a rukavici. Já míchám barvu. Lidé tleskají a čekají. Odkrýváme plátno, na kterém jsou otisky našich rukou jako v primě při ručičkách! Pan profesor je dojatý. Dojatý ale není jen on. Já mu natírám dlaň barvou a vybízím ho k otisknutí ruky doprostřed našeho díla. Všichni se smějeme a zároveň je některým do breku. Pan profesor vypadá šťastně! Holky mu ještě přináší obrovskou kytici. Foto! Foto!

A nyní probíhá odšerpování a volná zábava! Big 'O' Band hraje ty největší hity. Lidé sice ubývají, ale ti co zůstali, to umí rozjet! Tancujeme, fotíme se a jsme spokojení. Všichni kolem mě mají skvělou náladu, což je pro mě důležité. Tancuju konečně i s maminkou, přítelem a profesory. Vytváříme postupně kroužek a předvádíme různé taneční kreace. Smějeme se. Bavíme se. Běžím najít třídního. Pojd'te tancovat! Zbývá posledních pár minut do druhé hodiny, ale energie nám neubývá. Bylo to skvělé! Děkujeme. Já děkuji! Děkuji moc.

Pomalu balíme a já se skupinkou kamarádů odjíždím do města zakončit svůj, náš večer. Končí krásně, pro mě asi v půl páté ráno. Ležím v posteli vedle svého přítele a usmívám se. Nejsem nijak moc opilá, tak si můžu ty skvělé pocity užívat naplno. Pocity štěstí. Usínám 100% spokojená s večerem a s vědomím, že se nic podobného už nebude opakovat a že si tohle všechno musím zapamatovat. Možná ne úplně všechno, ale hlavně ty pocity, které jsem díky vám všem, mým milovaným, prožívala. Děkuji.

Anna Maděrová

Perlička:

Na hodině matematiky

Profesorka: „Dnešní látkou jsou ‚vlastnosti funkcí‘, aneb trocha teorie ještě nikady nikoho nezabila.“

Student: „Ale Jana Husa to zabilo, paní profesorko.“

Na slovíčko s paní ředitelkou..

Jaké bylo vaše dětské vysněné zaměstnání? Napadlo Vás někdy, že budete ředitelkou gymnázia?

Dětské vysněné zaměstnání? Já Vám ani nevím, chtěla jsem být zpěvačkou, krasobruslačkou a od rané puberty lékařkou nebo egyptoložkou, proto jsem šla na gymnázium. Zde jsem se díky skvělé profesorce zamilovala do češtiny, tak jsem ji šla studovat na vysokou školu a tam mě pro změnu uchvátila historie, proto jsem spojila obojí do pedagogického směru. Ale učitelkou jsem být nechtěla, to nějak přišlo samo, my to máme v rodině.

Že budu ředitelkou gymnázia, tak to mě nenapadlo ani ve snu, dokonce jsem ještě v nedávné době zarytě tvrdila, že se to nikdy nestane. Ale nakonec...

Jaké to je být ředitelkou?

Zvláštní, rozmanité, někdy náročné a ne vždy veselé. S mnoha věcmi bojuji, mnohé

mě zbytečně zatěžují a zlobí, ale když mohu být blízko Vás, studentů, a když mohu spolupracovat s naší skvělou sborovnou, tak je to fajn, to mě „nabíjí“. Díky lidem na PG mě práce pořád těší.

Co je na této práci nejlepší a naopak nejhorší či nejtěžší?

Tak na to už jsem vlastně odpověděla. Nejlepší je práce s lidmi, úsměvy, s nimiž se potkávám na chodbách, učení kořenů evropské kultury. A taky povídání se studenty, radost z jejich úspěchů, z jejich zájmu o dění ve škole, z jejich proměny z rozjiveného dítěte v zodpovědného, morálně silného a laskavého člověka se zájmem o vlastní rozvoj. Velmi povzbuzující je i kooperace s kolegy a vědomí, že společně budujeme kvalitní školu, že všichni chceme, aby nám spolu bylo fajn a aby naše práce měla smysl.

A co je nejhorší, nejtěžší? Asi řešení situací, kdy někdo nechce, aby se tu všichni cítili dobře a bezpečně. Nerada „peskuju“ a někdy prostě musím. Ale to není to nejhorší, víc mě trápí nepochopení a často zbytečné „papírování a úřadování“. Myslím, že ředitelé by měli školy „řídít a ne ředit“ své nasazení zbytečnou administrativou a planou, formální prací.

Ještě mě napadá jedno „zásadní“ negativum: ředitelská židle je hrozně těžká a nepohodlná!

Jaká byla největší změna oproti zastupování ředitelky?

Celé je to jedna velká změna. Všechno se učím, dělám úplně jinou práci a stále znovu zjišťuju, jak málo jsem věděla o obrovském nasazení a rozhledu paní ředitelky Cvrčkové a jak jsem je nedokázala docenit.

Z práce zástupkyně zůstalo „jen“ místo a duch školy, ale to vlastně vůbec není málo, že?

Rozhovor s paní ředitelkou, PaedDr. Jaroslavou Šiftovou, udělala Romana Pacáková

Ty už zase hraješ?

„To máš z toho počítače!“, „Až tě bude bolet hlava, tak za mnou nechod.“, „Ještě jednou flákneš kvůli tý hře do stolu, tak ti přestřihnu kabel!“. Ano správně, tyhle hlášky známe buď jako hráči, nebo jako rodiče. Známe je všichni. Jednou mě napadlo, jak vlastně rodičům ukázat, proč to děláme, proč nás hraní baví a proč u toho bohužel někdy trávíme až příliš mnoho času.

Začneme od začátku, zábava je slovo, které zde dominuje. Baví nás hry hrát, ale proč vlastně? Je to úplně jednoduché. Pokud máme možnost se prostřednictvím monitoru a myši dostat do jiného světa, kde si vyzkoušíme všechno možné i nemožné, kdo by této možnosti nevyužil? Jde vlastně o to, že každá hra vám nabízí něco nového, něco co si můžete vyzkoušet, ať už budete jako trosečník soupeřit s přírodou, nebo budete vůdcem obrovské armády a dobudete celý svět. Ano, to je to, co například baví mě osobně - nové věci, zážitky, které si prostě v realitě nevyzkoušíte. Pak asi znáte slovo „multiplayer“, neboli více hráčů. Shrňme si to, máme zábavu, máme hráče, ale pokud máme možnost hrát i s dalšími hráči, vzniká nekonečná zábava, soupeření či kooperace. Tento začarovaný kruh se neustále opakuje a způsobuje, že hrajeme někdy třeba i čtyři hodiny v kuse.

Ted' tedy víme, co dělá hru zábavnou a proč se hry hrají. Každý hráč si najde to své. Stejně jako u knih, i u her existují žánry, například strategie, akční, závodní, simulátory a další. A to je dalším plusem hraní.

Hodiny se tak postupně sčítají a sčítají, až zjistíte, že jste za rok nahráli na oblíbené hře přes 100 hodin čistého času. Trošku

bláznivé, že? Ano, samozřejmě, všeho s mírou platí i zde. Hodně záleží na každém, jestli radši půjde ven, nebo bude doma online.

Rodičům taky hodně vadí, že sem tam slyší z televize nebo si přečtou v Blesku, jak „Pepíkovi (12) hry zničily život a dopustil se kvůli nim trestného činu!“. Můžu Vás, milovaní rodiče, ujistit, že těchto případů moc není, vašemu inteligentnímu dítěti se toto nestane, protože je chytré a dobře ví, jak se má chovat. Ptáte se, jak si můžu být tak jistý? O tyhle věci jsem se zajímal a zjistil jsem, že u dětí, které opravdu kvůli hrám dělaly podivné věci, byla chybou špatná výchova rodičů. Rodiče se o dítě zkrátka nestarali. Některé si tak dokonce hraním her a provozováním dalších zvláštních věcí chtěly získat pozornost rodičů, která byla zanedbaná.

Ale teď se musím postavit i na stranu rodičů. Moje herní období trvalo od 11 do 14 let. Ted' je mi 16 a zahraji si opravdu sem tam pro zábavu. Dříve jsem trávil na počítači víceméně každou volnou chvíli, kdy nebylo co dělat. V současnosti hrají jen, když je čas nebo se potřebuji odreagovat. Ted', když jsem zjistil, kolik času mi občas chybí, lituji, že jsem jím více nešetřil. A jak jsem se už několikrát

poučil - maminka má vždycky pravdu. Ta moje mi říkala: „Jednou toho času budeš litovat“. A ano, zase měla pravdu. Jako každá správná matka.

Matěj Hajský

Život v iluzi

Iluze není jen optická, kdy nám mozek zmate nějaký iluzionista. Sledujete něco obyčejného a najednou zjistíte, že vaše mysl byla ošálena a vy jste uviděli něco, co jste vlastně vidět neměli. Mozek se snaží přirovnat obraz, který vidíme, k něčemu, co známe nebo jsme už viděli. Hledá v něm hrany, obličej nebo známé geometrické tvary. Ale funguje to stejně i v životě? Že to, co si myslíme nebo cítíme, je vlastně jen jedna velká iluze?

Celý život se snažíme vylepšit svůj vlastní obraz k podobě jakéhosi ideálu, který se v průběhu času mění. Kde jsme to ale vzali? Rodiče nám kdysi četli o zakletých princeznách a chrabrych rytířích. V televizi jsme se dívali na filmy o superhrdinech, kteří zachraňují svět. Jako děti máme někteří touhu změnit svět a být jako oni. Jako superhrdinové. Vidíme pouze ty velké vymyšlené činy, na které jako „obyčejní“ lidé nemáme. Proto taky o sobě máme občas tak nízké mínění.

Někdo by řekl, že jsou i lidé, kteří by své sebevědomí mohli rozdávat. Já si ale myslím, že je to celé jen zástěrka, za kterou mají schované všechny své pochybnosti.

Jako malé děti s palcem v puse jsme každý měli svůj svět. Byli jsme princezny, víly, popeláři, kosmonauti nebo dokonce tajní agenti. Žili jsme v klidném světě, kde náš jediný problém spočíval v tom, jak dosáhnout na tu vysokou skříň plnou sladkostí, aniž by nás někdo nachytil. Nikdy by nás nenapadlo, že tahle velká iluze jednou skončí.

Školka. Čas prvních přátelství, lásek, ale i nepřátelství. Celé toto období se zdá neškodné, ale tady přichází o iluze rodiče. To, že dají dítě do školky, neznamená, že se ho úspěšně zbavili. Časem dostanou telefonát, že je jejich dítě nemocné nebo mlátí ostatní spolužáky. Kdo by tušil, že když uhodíš kamaráda do hlavy paličkou, bude ho to bolet? Marně se snažíme dětem vysvětlit, že určité věci se dělat nemají nebo naopak mají. Třeba aby chodily brzo spát. Protože až budou starší, spánek bude někde na konci seznamu jejich povinností. Jenže v tomhle věku nás zajímali pouze kamarádi a závod o to, kdo si jako první zabere domeček na zahradě.

Další, dnes už nevyhnutelná, iluze se skrývá pod názvem „základní škola“. Ze začátku se nám nezdá tak špatná. Ale každým rokem přibývají domácí úkoly, testy a předměty, u kterých vyvstává otázka, kterou jsme si snad všichni aspoň jednou položili: „K čemu nám tohle všechno bude?“. Jakmile jsem přestoupila ze základní školy na gymnázium, nepřípadalo mi to až tak těžké. Opravdová facka přišla až s přestupem na vyšší gymnázium. Ti, co si tím prošli, ví, o čem mluvím. A vám, které to teprve čeká, přeji hodně štěstí. Celé tohle období doprovází iluze, že se na další test určitě naučíme, že ty známky ještě stihneme vytáhnout. Většinou tato iluze neopadne ani s dalším neúspěšným testem.

Problémy přibývají a jsou čím dál tím větší. Teď se nám může zdát zlomené srdce jako konec světa. Omyl. Přejde další kluk/holka, co vám ho zlomí. Další iluze o nekonečné lásce je ta tam. Nebo se trápíte ve škole? Myslíte si, že už to horší být nemůže? O tuhle iluzi jsem s letošním školním rokem přišla. Bude to těžší, ale neznamena to, že se z toho máte předem zhroutit. V životě nás čeká ještě tolik hezkých chvil. Kdyby se však náš život skládal jen z těch hezkých zážitků, ztratily

by cenu a my bychom si jich nakonec přestali vážit.

Život je tedy plný iluzí, o které postupem času přicházíme. Některým se nedá vyhnout, jsou už prostě součástí našeho života. Některé je lepší ztratit co nejdříve. A nejtěžší je rozlišit jedno od druhého.

Eliška Košťálová

Perlička:

Na hodině matematiky

Profesor: „Už přestaňte dělat ty tabulky, vždyť to nemá smysl.“

Studentka: „Ty tabulky jsou jediná věc, co mi na matematice smysl dává.“

Záchvat

Ptáte se mě, zda jsem měl ženu a dítě? Ano. Myslím, že ano. Možná. Nevím. Vybavuji se jen ten krásný zimní podvečer, když jsem se pomalu vracel domů. Byli jsme venku já a Ona, šli jsme spolu. Časem se stala mojí ženou. Byli jsme pořád spolu. Někdo říkal, že to není normální, že není moje žena. Ale já byl tak šťastný, že už nejsem sám. Samota je zničující, víte? Lékař mi tenkrát říkal, že rozdvojená osobnost je normální onemocnění. Pak už si nevzpomínám...

Probudil jsem se někde, někde daleko, protože tu najednou bylo teplo. Vstal jsem z postele, protáhl jsem se, a když jsem šel do koupelny k zrcadlu, všiml jsem si, že boule na hlavě ze včerejšího bowlingu na mé hlavě není, tedy až na nějaký střep z lahve. Každý večer si píšu na nástěnku různé vzkazy na další den. Tak třeba *vynes koš* a podobně. Moje žena, tenkrát ještě Ona, by byla naštvaná, pokud bych koš nevynesl, a naše dítě by bylo zase naštvané, že se dohadujeme kvůli kravinám. Myslíte si, že jsem to stále já? Ale kdo vlastně já jsem.

Ležím na posteli, přikrytý prostěradlem, či co to bylo. Jak jsem se tu vzal? Pokládám si nějak moc otázek, přemýšlel jsem, koukal jsem kolem sebe a všiml jsem si nápisu na zdi. Chvilku mi trvalo, než jsem zaostřil na nápis, který jako by byl připíchnutý do tuhé, několik let staré omítky špendlíkem už hodně dlouho. Stálo tam: „Vynes koš.“ Co to má být? Netuším, co tím chtěl autor říct. Když jsem si prohlédl prostředí, ve kterém se právě nacházím, zjistil jsem, že jsem v nějakém starém opuštěném domě. Když tu náhle jsem uslyšel pláč, nebyl to ale pláč dětský, nýbrž nějaké maminky. Určitě, ano, byla to maminka, plakala kvůli děťátku. Nejdříve jsem tou tmavou chodbou šel

pomalou, ale čím více jsem se budovou pohyboval, tím více tu bylo dveří, chodeb, rozbitých oken s mřížemi a černých šmouh na zdi. Začalo mi být divně, a tak jsem svůj krok zrychlil. Pláč maminky mezitím utichal, a když bylo úplné ticho, promluvil jsem já. „Je tu někdo?“, otázal jsme se do prostoru kolem sebe. V ten moment pláč propukl znovu a byl silnější a silnější. Neustával a stupňoval se, z pláče v sekundě vznikl křik a z křiku řev a následně se rozrazily dveře přímo proti mně na konci chodby a tam stála postava. Slečna v krásných bílých šatech s neznámým předmětem v rukou. Byla na první pohled krásná, ale když jsem se probral z toho všeho, co se odehrálo před pár sekundami, zjistil jsem, že krásná slečna má na sobě šaty zašpiněné krví, z očí jí tečou černé slzy, které byly barevně velmi podobné flekům na zdech. Vlasy měla rozčuchané a na rukou nehty, které by mi bez problémů rozpáraly tělo. Její oči mi ale přišly velmi povědomé, znal jsem se. Udělal jsem krok zpět a další a další, až jsem za zády ucítil zeď. Teď už není cesty pryč. Slečna mezitím povolovala ruce a postupně odhalovala to, co celou tu dobu skrývala. V jejích rukou se odhalily nejdříve krátké černé vlásky, potom čelíčko, po čelíčku očička, po

očičkách nosík, po nosíku pusinka, po pusince bradička, po bradičce krček a po krčku, po krčku už nic nebylo, tělíčko scházelo. Hlavičku jsem ale odněkud dobře znal, stejně jako oči té ženy, připadám si už opravdu jako blázen. Potom udělala krok, pak další a nápis *Exit* na konci chodby za onou osobou jako kdyby představoval poslední naději. Šla proti mně, potom dělala rychlejší kroky a každé dveře, kolem kterých prošla, se prudce zabouchly.

Ted' už nešla, ale běžela, hlavu před sebou a její krvavý oděv vlál kolem ní. Chtěl jsem utéct, chtěl jsem ale také zároveň zjistit, co se tu děje. Proč jen mi přijde, že jsem někdo jiný? A v tu chvíli, když už byla skoro u mě, jsem si to uvědomil. Ty nejsi reálná, jsi jen přelud. Ty jsi Ona, kterou jsem tenkrát viděl stát proti sobě na ulici v zimním odpoledni. Ty jsi ta, která by na mě byla našťvaná, kdybych nevynesl koš, a ted' jsi ta, která má na svědomí to dítě, to nebohé dítě. Anebo ho mám na svědomí já a jen mi chce něco ukázat? Chci se tě už zbavit, jdi pryč, jdi, ať už tu nejsi. Řev zesiluje, dveře bouchají, okna se tříští, dětský pláč se ozývá ze všech stran a její kroky jsou blíž a blíž. A když vše utichlo, Ona stála přímo před mýma očima

a řekla: „Vždy tu s tebou budu, můj drahý, neboj se, vždycky.“

Píp, píp, píp, píp. Pane, pane, probuďte se! Otevřel jsem oči a zjistil, že ležím na lůžku v nemocnici. Jak se cítíte? No, zdál se mi divný sen, byl jsem venku, pak jsem dostal lahvi, pak jsem byl doma, pak jsem byl v blázinci a pak, pak jsem viděl nějakou osobu, která držela dítě. Pane, prodělal jste silný záchvat. Podařilo se nám vás uklidnit a chvíli na to jste se probudil, ale mám na vás jednu otázku. V záchvatu jste křičel, že jste tu kočku a kotě miloval, že byste je nezabil, že byste jim neublížil. Pane, měl jste ženu a dítě? Když jste se u nás tenkrát hlásil kvůli léčbě rozdvojené osobnosti, měl jste tyto záchvaty také, ale nevěděli jsme proč. U vás doma se našli části dvou různých těl, lebka malého dítěte v krbu a oči dospělé ženy v zavařovací sklenici. Tohle není jen tak, jsou to vzpomínky na vaše blízké, že?

Matěj Hajský

Perlička:

O přestávce

Student: „Já chci vousy.“

Spolužačka: „Já taky.“

Německá chvílka poezie

Učíte se rok druhý cizí jazyk a myslíte si, že zatím nejde skládat v něm jednoduché verše na zadaná slova? O tom, že to skutečně jde, vás přesvědčí kvartáni svými povedenými výtvary.

Der Hund hat gern das Futter, der Hund ist sehr rund.

Ich habe meinen Hund in Sand und ich spreche oh ein kleines Tier ist hier.

Das ist Stier und pfui ich sehe auch eine Maus in Klaus' Haus.

Ein kleines Bein, das ist mein Wein. Mein kleiner runder Hund hat gern Mund.

Ich kenne ein Land, in dem Land ist Sandstrand.

Die Maus aus meinem Haus heißt Klaus.

Patrik Laner

Ich habe Maus in meinem Haus.

Ich habe Hund und er hat Hund.

Ja ich habe viere Tiere.

Wir leben in dem Land und wir haben Sand.

Hier ist nicht Klaus, so wir haben Maus.

Andrea Mašínová, Zuzka Cýrusová

Ich sehe kleine Maus in meinem kleinen Haus.

Ich sehe viele Tiere, ich kaufe ein Kuscheltier.

In meinem Land habe ich viel Sand.

Mein lieber Hund läuft in großer Rund.

*Anička Lehmanová, Kačka Jakoubková,
Regina Ciple*

